

Svar (12/10 98)**Socialministeren (Karen Jespersen):**

Når et barn eller en ung er anbragt uden for hjemmet uden samtykke, er det efter servicelovens § 43, stk. 1 hovedreglen, at opretholdelse af foranstaltningen ud over et år fra den seneste endelige afgørelse eller dom forudsætter en fornyet afgørelse i børn og unge-udvalget. Ankestyrelsen eller retten kan dog fastsætte en kortere frist.

Børn og unge-udvalget, Ankestyrelsen eller retten kan undtagelsesvis fastsætte en længere frist, når de forhold, der ligger til grund for afgørelsen, med stor sikkerhed må antages at vedvare ud over fristen og hensynet til barnet eller den unge afgørende tilsiger, at fristen forlænges, jf. servicelovens § 43, stk. 2.

I den del af betingelsen, der relaterer sig til barnet eller den unge, er det afgørende spørgsmål, hvorvidt selve sagens behandling vil være belastende for barnet.

Efter servicelovens § 46, stk. 1, skal foranstaltninger – herunder anbringelse uden samtykke – ophøre, bl.a. i de tilfælde, hvor formålet er nået, eller når de ikke længere opfylder deres formål. Det er kommunen, der træffer afgørelse om hjemgivelse, og hvis en kommune ikke kan imødekomme en begæring om hjemgivelse, skal sagen forelægges børn og unge-udvalget til afgørelse.

Jeg kan oplyse, at jeg i forbindelse med den kommende revision af Lov om social service også har problematikken omkring barnets retssikkerhed og retsbeskyttelse, herunder om øget stabilitet i barnets liv og tidsperspektivet for en anbringelse uden samtykke med i mine overvejelser om ændringer på området.

Spm. nr. S 41

Til socialministeren (6/10 98) af:
Tove Videbæk (KRF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig, efter det er kommet frem, at der rent faktisk er kommuner, der har hjemtaget anbragte børn alene af sparehensyn, og vil ministeren oplyse, hvordan ministeren fremover vil sikre, at kommuner ikke bryder loven ved at hjemtage anbragte børn alene af økonomiske årsager?«

Begrundelse

Ministeren har tidligere svaret (Alm. del – bilag 411) på Socialudvalgets spørgsmål nr. 73-75 (Alm. del – bilag 326), at ministeren ikke mener, der er behov for et generelt indgreb, da der ikke er grund til at mistænke alle kommuner for at bryde loven. Spørgeren vil derfor gerne vide, om ministeren vil gribe ind, når bestemte kommuner nu indrømmer i pressen, at de har brudt loven. Som eksempel henvises til indrømmelser fra borgmester Ivan Hansen fra Sorø Kommune (Ritzaus Bureau den 11. september 1998, klokken 22.43).

Svar (12/10 98)**Socialministeren (Karen Jespersen):**

Under et samråd med Socialudvalget den 7. oktober 1998 om Sorø Kommunes beslutninger har jeg givet tilsagn om, at jeg vil sende et brev til samtlige kommuner med de generelle bemærkninger, som den nævnte kommunes handlinger giver anledning til.

Jeg har aftalt med Socialudvalget, at udsendelsen af et sådant brev afventer et samlet overblik over sagen.

Dette indebærer først og fremmest, at jeg vil afvente ankemyndighedernes behandling af de konkrete sager. Det sociale nævn i Vestsjællands Statsamt har truffet afgørelse i de sager, der har været indbragt for nævnet, men Den Sociale Ankestyrelse har på eget initiativ i medfør af bestemmelsen i servicelovens § 47, stk. 3, optaget 3 sager om hjemtagelse af tidligere tvangsanbragte børn. Jeg forventer, at Ankestyrelsen kan tage stilling til disse sager inden for en kortere tid.

Jeg er endvidere bekendt med, at Kommunernes Landsforening har rettet henvendelse til Sorø Kommune, og at Socialrådgiverforeningens lokalkreds har klaget til Tilsynsrådet over Sorø Kommunes anvisninger for arbejdes udførelse i sager om hjemtagelse af såvel frivilligt som tvangsanbragte børn.

Det er ankesystemets opgave at sikre, at kommunernes konkrete afgørelse holder sig inden for lovgivningens rammer.

På børneområdet findes der særlige regler til sikring af dette. Der er således – foruden den almindelige adgang til at klage over en kommunes afgørelse til det sociale nævn – tillagt det sociale nævn og Ankestyrelsen en beføjelse til at